

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Confiança de fills

Hi ha un moment a la vida de tot creient que la fe deixa de ser una qüestió d'idees i es converteix en una qüestió de relacions. No és el mateix creure que Déu existeix que fiar-se'n. No és el mateix conèixer Maria pel catecisme que acudir-hi com a mare.

Aquest mes de maig, en ple Temps Pasqual, l'Església ens convida a renovar la nostra relació amb la Verge Maria. No a practicar més devocions, com a viure una devoció més veritable. I la devoció més veritable que podem tenir a Maria és la que li correspon per dret: la devoció de fills.

I això és un regal de Jesús, el regal de la Creu. Per entendre la devoció filial, cal anar a l'origen. No és una devoció que nosaltres hàgim inventat, ni una pràctica pietosa que la tradició hagi anat construint a poc a poc. És un regal que ens va fer Jesucrist al moment més solemne de la seva vida: «Quan Jesús va veure la seva mare i amb ella el deixeble a qui estimava, va dir a la seva mare: "Dona, aquí tens el teu fill". Després va dir al deixeble: "Aquí tens la teva mare". I des d'aquella hora el deixeble la va acollir a casa seva» (Jn 19, 26-27).

No és un gest de consolació per a Maria. És un do per a nosaltres. Des d'aquell moment, Joan —i en ell, cadascun de nosaltres— quedà constituït fill de Maria. I l'evangelista diu que «el deixeble la va acollir a casa seva». No diu que la va venerar des de la distància. Diu que la va acollir. La va introduir a la seva vida. Va fer lloc per a ella. Aquesta és la devoció filial: no una devoció que es practica de tant en tant, sinó una relació que es viu contínuament, des de dins.

Però, què és confiar en Maria com a fills? La confiança filial té una característica molt

particular: no cal demostrar res. Un nen petit no fa mèrits abans d'anar a buscar la seva mare. No repassa si aquest dia s'ha portat bé. Simplement hi va. Perquè sap que ella l'estima, i amb això en té prou. Moltes vegades la nostra relació amb Maria és massa racional, massa calculada. Anem a ella quan pensem que hem restat força, quan ens sentim dignes, quan tenim alguna cosa per oferir-li. Però això no és confiança filial. Això és una relació de mèrits, i la confiança i l'amor no es compren ni es venen.

Pensem que quan a Canà de Galilea s'acabà el vi, Maria no espera que els nuvis vinguin a demanar-li ajut. Ella mateixa

adverteix la necessitat i acudeix a Jesús. No diu: «Els passa això, els vols ajudar?». Diu simplement: «No tenen vi» (Jn 2,3). Dues paraules. La confiança més absoluta que el seu Fill actuarà.

Recordem també les paraules que la Verge Maria li va dir a l'indi sant Juan Diego en una de les aparicions de Guadalupe: «No s'entristeixi el teu cor... ¿És que no soc jo aquí, que soc la teva Mare?» (12 de desembre de 1531). La confiança filial ens porta a Jesús. «Feu el que ell us digui». (Jn 2,5). La veritable devoció mariana no acaba en Maria. Comença en ella i arriba a Crist.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Patrimoni desaparegut

JULIA BELTRÁN DE HEREDIA

Els dies 21 i 22 de maig, la Facultat Antoni Gaudí (AUSP) organitza l'XI Jornada Basíliques Històriques de Barcelona, que enguany estan dedicades a «La desapareguda església de Santa Marta i els efectes de la construcció de Via Laietana». Es tracta d'un edifici de culte barroc molt desconegut, construït al s. XVIII, que es trobava a l'actual plaça d'Antoni Maura de Barcelona. També tractaran del context hospitalari a Barcelona entre l'Edat Mitjana i la Moderna: l'església de Santa Marta era la de l'hospital de Pelegrins de Sant Pere i Santa Marta. La Dra. Julia Beltrán de Heredia, cap del departament d'Arqueologia i Arts Cristianes de la Facultat Antoni Gaudí, n'és la coordinadora.

Què descobrireu d'aquesta església?

A través de la seva arquitectura barroca, de la qual únicament se'n conserva la façana, de l'any 1911 —que es va traslladar pedra a pedra a l'hospital de la Santa Creu i Santa Eulàlia—, contemplarem els seus retaules. I analitzarem aquest fenomen de reutilitzar i traslladar arquitectures a Barcelona. També presentarem una eina valuósíssima per a poder documentar el patrimoni religiós enderrocat a la ciutat.

De quina eina es tracta?

D'els *Quarterons Garriga i Roca*, un conjunt de planimetries molt acurades del s. XIX —que conserva l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona—, que permeten veure la desaparició de moltes construccions religioses, fruit dels processos de desamortització i conflictes o per remodelacions urbanístiques, com és el cas de l'església de Santa Marta.

Quines conseqüències va tenir l'obertura de la Via Laietana?

Va tenir uns efectes patrimonials bastant dolorosos. Aquest projecte, que connectava el centre de la ciutat amb el mar, va suposar la destrucció d'un barri —uns 50 carrers— i més de 1.500 habitatges, palaus i edificis eclisíastics. Per cert, a la jornada de l'any vinent descobrirem Sant Pere de les Puel·les.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Heus aquí l'esclava del Senyor

Comencem el mes de maig amb una paraula que desconcerta i, tanmateix, il·lumina: «Heus aquí l'esclava del Senyor» (Lc 1,38). En un temps que identifica la llibertat amb l'autonomia absoluta i l'èxit amb l'autosuficiència, Maria pronuncia una frase que sembla anar a contracorrent. I, malgrat tot, en aquest «sí» humil batega la veritable grandesa de l'ésser humà.

L'anomenada «esclavitud mariana», que ha inspirat el congrés maria celebrat recentment a la diòcesi d'Alcalá d'Henares, neix d'aquestes mateixes paraules de l'Anunciació. No es tracta d'una devoció intimista ni d'una espiritualitat de sotmetiment obscur. És, més aviat, el reconeixement joios que Déu és Senyor i que la vida és do. Maria no s'anul·la, s'ofereix. No perd llibertat, la lliura. I, en fer-ho, la troba transfigurada.

Dir amb ella «heus aquí l'esclava del Senyor» és acceptar que no som amos de nosaltres mateixos, que la nostra història no ens pertany del tot, que formem part d'un entramat més gran en què Déu és el protagonista. En una cultura que ens repeteix que

ens hem de «construir» sols, Maria ens recorda que, abans de qualsevol projecte personal, hi ha una crida, i abans de qualsevol assoliment hi ha una gràcia, un do.

Crist mateix, «que es despullà de si mateix prenent la condició d'esclau» (cf. Fl 2,7), ha transformat per sempre el sentit d'aquesta paraula. L'obediència de Maria participa d'aquesta lògica divina: l'amor que s'abaixa és el que salva. Per això el seu «sí» no és resignació, sinó cooperació activa en la Història de la Salvació. El mes de maig, amb les seves flors senzilles i els seus rosaris en comunitat, pot ser una oportunitat per redescobrir aquesta pertinença filial. Ser «esclau» de Maria —com han ensenyat tants sants— no significa encadenar-se, sinó deixar-se conduir. És aprendre a dir cada dia: «Senyor, fes de mi el que vulguis».

Potser avui la major llibertat consisteix precisament en això: reconèixer que tot ens ha estat donat i posar-ho al servei de Déu i dels germans. Maria, esclava i Mare, ens ensenya que la vida floreix quan esdevé una ofrena.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Cristo, nuestra paz

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

Jesús resucitado, «al anochecer de aquel día, el primero de la semana», puesto en medio de los discípulos, asustados y encerrados, les dijo: «Paz a vosotros»; y, a continuación, a los discípulos, exultantes por verle resucitado, les repite: «Paz a vosotros». Ahora y siempre, en todos los momentos de nuestra vida, Cristo es nuestra paz.

Hace ahora un año, en la tarde del 8 de mayo, el recién elegido León XIV iniciaba sus palabras de salutación diciéndonos: «¡La paz esté con todos ustedes!». Y añadía: «Este es el primer saludo de Cristo resucitado, el Buen Pastor, que ha dado la vida por la grey de Dios. También yo quisiera que este saludo de paz entrara en sus corazones, llegara a sus familias, a todas las personas, dondequiera

que estén, a todos los pueblos, a toda la tierra. ¡La paz esté con ustedes!».

A los pies de la Virgen de Montserrat y ante la Virgen de Fátima, en las conmemoraciones de Nuestra Señora Reina de la Paz que celebramos en estos días, rogamus su intercesión por la paz en el mundo.

Que, con sus ruegos, la Madre de Dios acompañe al Santo Padre en su visita a nuestra tierra; y, como se reza en la oración por este ansiado evento (cf.), que el Señor nos confirme en la fe, fortalezca la comunión de la Iglesia y nos impulse a vivir con alegría el Evangelio; que, reconociendo a Jesús en nuestros hermanos más necesitados, seamos en medio del mundo artesanos de acogida, de paz y de fraternidad.

Lectures de la missa diària i santoral

11. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)
[Ac 16,11-15 / SI 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dimarts [Ac 16,22-34 / SI 137 / Jn 16,5-11]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Dimecres [Ac 17,22-18,1 / SI 148 / Jn 16,12-15]. Mare de Déu de Fátima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Betharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg, fund. Salesianes (FMA 1872).

14. ■ Dijous [Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Divendres [Ac 18,9-18 / SI 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia. Sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

16. □ Dissabte [Ac 18,23-28 / SI 46 / Jn 16,23b-28]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.

17. □ † Diumenge de l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.)
[Ac 1,1-11 / SI 46 / Ef 1,17-23 / Mt 28,16-20]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

DIUMENGE VI DE PASQUA

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samària, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xiscant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samària havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me: / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere

(1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians, s'hauran d'avergonyar d'haver malparlat.

Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. En el cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre.

El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de coneixe'l, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixareu orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres.

El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li farà conèixer clarament».

Lectura del libro de los Hechos

de los Apóstoles (Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaria y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisiados se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaria había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué terribles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus terribles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / ni me retiró su favor. R.

Lectura de la primera carta del apóstol

san Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo.

Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirnos a Dios. Muerto en la carne pero vivificado en el Espíritu.

✠ Lectura del santo Evangelio según

san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad.

El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viviendo. Entonces sabréis que yo estoy con mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros.

El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él».

COMENTARI

Glorificació

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

De les pregàries de Jesús, la més extensa conservada als evangelis és l'anomenada «pregària sacerdotal». El Senyor, abans de passar d'aquest món al Pare, hi esplaia el seu esperit, la seva voluntat d'oferir la seva vida per a tots els homes.

Els agents de la circulació i qualsevol conductor saben que a la carretera són necessàries les senyals de comandament i prohibició. Sense senyals la via seria un caos i es produirien innumbrables accidents. Talment passa a la vida humana i espiritual: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments» (Jn 14,15). Llibertat i unitat, amor i respecte, justícia i veritat són els grans carreus damunt dels quals l'Esperit construeix l'Església i glorifica els seus membres. L'Esperit és el nostre constructor i defensor.

Com a deixebles de Jesús, la nostra missió és estimar Déu i els altres. Qui no estima els altres, bons o dolents, no respecta els sentiments d'amor de Jesucrist per a tots. L'amor al proïsme és la millor manera de comprovar l'amor a Déu. Un místic espanyol del segle XVI ho va cantar molt bellament, així:

«Al atardecer de la vida, / me examinaran del amor.
Si ofrecí mi pan al hambriento, / si al sediento di de beber,
Si mis manos fueron sus manos, / si en mi hogar le quise acoger.
Si ayudé a los necesitados, / si en el pobre he visto al Señor,
si los pobres y necesitados, / me encontraron en su dolor.»

(Atribuït a sant Joan de la Creu)

L'evangelí d'avui, mirant ja cap a la plenitud de la Pasqua a la Pentecosta, conté la més profunda Teologia de l'Església: la unió del cristians per Crist amb el Pare en l'Esperit. Comença i acaba amb la condició de l'amor cristià. La presència de Crist glorificat, sense deixar de ser humana, és formalment divina. «La glòria de Déu és que nosaltres el reconeguem com a Pare que ens glorifica» (Catecisme de l'Església Catòlica, 2781). A la Litúrgia Romana s'invita a l'assemblea eucarística a resar el Pare nostre amb una audàcia filial: «Fidels a un manament del Salvador, i seguint el seu diví mestratge, gosem dir». Les litúrgies orientals usen i desenvolupen expressions semblants: «Gosem dir amb tota confiança» i també «Feu-nos dignes de dir». Aquest poder de l'Esperit que ens introdueix a l'Oració del Senyor, a Orient i Occident, s'expressa amb una bonica paraula ben cristiana: «parrhesia», simplicitat sense desviació, consciència filial, seguretat alegre, audàcia humil o certesa de ser estimats.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 10 de maig, a les 10.30 h.

El Sr. Bisbe presideix la Missa a través de TVE-2 amb motiu de la Pasqua del Malalt. / **A les 12.30 h.**, confirmacions a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell.

Dilluns 11 de maig, a les 11.30 h.

El Sr. Bisbe presideix la Missa a la parròquia de Sant Fèlix amb motiu de l'aplec de la ciutat de Sabadell.

Dimarts 12 de maig, a les 17.30 h.

Confirmació d'alumnes del Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès a la Catedral.

Dimecres 13 de maig, a les 20 h.

Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima de Granollers amb motiu de la festa titular.

Dijous 14 i divendres 15.

Reunió de bisbes de la Tarraconense en el Santuari de Loreto, a Tarragona.

Divendres 15 de maig, a les 18 h.

Trobada d'adolescents organitzada per la Delegació de Joventut a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell. / **A les 19.30 h.**, lliurament de la medalla al mèrit ecumènic al bisbe Salvador a l'Església Unida de Terrassa, organitzat per Cristians per Terrassa.

Conèix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

Del divendres 15 al diumenge 17 de maig.

Recés vocacional per a noies organitzat per la Delegació de Pastoral Vocacional a Caldes de Montbui.

Dissabte 16 de maig, a les 10 h.

Trobada de professors de religió a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. / **A les 17 h.**, el Sr. Bisbe presideix la celebració de baptismes a la Catedral de nois de Casa Guadalupe. / **A les 20 h.**, confirmacions a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell.

Notícies

La Catedral del Sant Esperit de Terrassa organitza un nou cicle de visites guiades obertes a la ciutadania.

La Catedral del Sant Esperit de Terrassa posa en marxa, a partir del maig, un cicle de visites guiades per donar a conèixer el seu patrimoni cultural, històric i religiós. Les visites tindran lloc un dissabte al mes al matí, amb recor-

regut per l'atri, el presbiteri i les capelles. Properes dates: 23 de maig, 20 de juny i 18 de juliol. Inscripcions al despatx parroquial, per telèfon, correu electrònic o formulari en línia.

Celebració del Curset de Cristiandat.

S'ha celebrat entre els dies 30 d'abril i 3 de maig a la Casa d'Espiritualitat de Caldes de Montbui. El vicari general, en representació del Sr. Bisbe, va presidir la clausura.

Missa a la parròquia de Sant Josep Obrer a Rubí.

El Sr. Bisbe va visitar la comunitat parroquial i va conèixer les reformes des de l'última visita que va fer el diumenge 3 de maig.

Els Mitjans de Comunicació del Bisbat es presenten en públic.

La reunió, la qual va obrir el Sr. Bisbe, tenia com a finalitat reflexionar sobre el present i el futur de la comunicació a la diòcesi. Hi estaven convidats rectors, responsables parroquials i membres d'institucions educatives, socials i re-

ligioses. Va tenir lloc el dimecres 29 d'abril.

Confirmacions

Dissabte 25 d'abril, a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers.

El jovent de la comunitat parroquial.

Diumenge 26 d'abril, a l'Ametlla del Vallès.

Van rebre els sagraments de la iniciació cristiana dos germans, que van ser batejats i juntament amb una altra persona van rebre la Confirmació.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Confianza de hijos

Hay un momento en la vida de todo creyente en que la fe deja de ser una cuestión de ideas y se convierte en una cuestión de relaciones. No es lo mismo creer que Dios existe, hay que fiarse. No es lo mismo conocer a María por el catecismo que acudir a ella como a una madre.

Este mes de mayo, en pleno Tiempo Pascual, la Iglesia nos invita a renovar nuestra relación con la Virgen. No tanto para practicar más devociones, sino para vivir una devoción más verdadera. Y la devoción más verdadera que podemos tener a María es la que le corresponde por derecho: la devoción de hijos.

Y este es un regalo de Jesús, el regalo de la Cruz. Para entender la devoción filial, es necesario volver al origen. No es una devoción que nosotros hayamos inventado, ni una práctica piadosa que la tradición haya ido construyendo poco a poco. Es un regalo que nos hizo Jesu-

cristo en el momento más solemne de su vida: «Cuando Jesús vio a su madre y con ella el discípulo al que amaba, dijo a su madre: "Mujer, ahí tienes a tu hijo". Luego dijo al discípulo: "Aquí tienes a tu madre". Y desde aquella hora el discípulo la acogió en su casa» (Jn 19,26-27).

No es un gesto de consolación para María. Es un don para nosotros. Desde ese momento, Juan —y en él, cada uno de nosotros— quedó constituido en hijo de María. Y el evangelio nos dice que «el discípulo la acogió en su casa». No dice que la veneró desde la distancia. Dice que la acogió. La introdujo en su vida. Hizo sitio para ella. Ésta es la devoción filial: no una devoción que se practica de vez en cuando, sino una relación que se vive continuamente y desde dentro.

Pero ¿qué es confiar en María como hijos? La confianza filial tiene una característica muy particular: no es necesario demostrar nada. Un niño

pequeño no hace méritos antes de ir a buscar a su madre. No repasa si ese día se ha portado bien. Simplemente va. Porque sabe que ella le quiere y con esto le basta. Muchas veces nuestra relación con María es demasiado racional, demasiado calculada. Vamos a ella cuando pensamos que hemos rezado bastante, cuando nos sentimos dignos, cuando tenemos algo que ofrecerle. Pero esto no es confianza filial. Esto es una relación de méritos, pero la confianza y el amor no se compran ni venden.

Pensemos que cuando en Caná Galilea se acabó el vino, María no espera que los novios vengan a pedirle ayuda. Ella misma advierte la necesidad y acude a Jesús. No dice: «Les pasa esto, ¿quieres ayudarlos?». Dice simplemente: «No tienen vino» (Jn 2,3). Dos palabras. La confianza más absoluta de que su Hijo actuará.

Recordemos también las palabras que la Virgen María le dijo al indio san Juan Diego en una de las apariciones de Guadalupe: «No se entristezca tu corazón... ¿Es que no estoy yo aquí, que soy tu Madre?» (12 de diciembre de 1531). La confianza filial nos lleva a Jesús. «Haced lo que él os diga» (Jn 2,5). La verdadera devoción mariana no termina en María. Empieza en ella y llega a Cristo.

BISBAT DE TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

